

længere Tid, inden de kunde blive forsynede med Statstelegraphstationer, mente de at burde hjælpe sig selv, og saaledes opstod snart det ene private Anlæg efter det andet. En væsentlig medvirkende Årsag hertil maa imidlertid søges deri, at Loven af 27de April 1856 i Henhold til Forhandlingerne i Rigsraadet kom til at indeholde nogle Bestemmelser for, hvorledes Regjeringen havde at forholde sig, naar Communalbestyrelserne selv vilde anlægge Telegraphlinier, hvilket vel kunde opfattes som en Anviisning til de Communer, der ikke vare tagne med i Loven, om at sørge for sig selv. Anlægget af private Telegraphledninger fremmedes derhos særligt ved, at der i det nærmest paafølgende Tidsrum var et meget stærkt Handelsrøre og en meget omfattende Foretagelsesandrundtomkring i Landet, saa at man, paa samme Tid som man havde stærk Brug for Telegraphen, ogsaa havde Kethed ved at tilveiebringe de fornødne Anlægscapitaler. Fra dette Tidsrum hidrøre Anlægene Nyborg-Svendborg, Hobro-Thisted, Aarhuus-Silkeborg, Fredericia-Middelfart, Ålsens-Middelfart og Svendborg-Taaborg, udelukkende med Stationer, som Staten i den nærmeste Fremtid (den næste store Udvidelse skete i Henhold til Lov af 8de December 1859) vilde have oprettet, hvis de ikke alt havde været tilstede. Følgen blev da, at Staten efterhaanden oprettede Stationer i Byer, der ellers maatte have ventet, og det er saaledes, uden at Staten egentlig har villet det, kommet dertil, at Danmark har et uforholdsmæssigt stort Antal af private Linier, ialt 16, og at der blandt de private Stationer findes flere, der have en langt større Vigtighed end mange Statsstationer. Betragter man dernæst de forskellige Dele af Landet, fremtræder den Betydelighed, at Fyen, Rangeland og Erø har 9 Privatstationer mod 3 Statsstationer, medens Sjælland, Møen, Falster og Lolland har 2 Privatstationer mod 26 Statsstationer, hvilket Alt er skeet, uden at det selvfølgelig har været Regjeringens Hensigt at begunstige den ene Deel af Landet fremfor den anden.

Fra den Tid, den første private Telegraphlinie blev anlagt her i Landet, blev det fastsat,

at Alt med Hensyn til Publicums Adgang til at benytte disse Anlæg skulde ordnes paa samme Maade som om de henhørte under Statstelegraphen, og det blev navnlig vedtaget, at der, hvad enten Telegrammerne alene befordres paa de private Linier, eller tillige paa Statens, kun skal erlægges det for Statstelegraphen gjældende Gebyr. Der maatte altsaa finde en Fordeling Sted, som i Begyndelsen bestod i, at Staten forbeholdt sig $\frac{1}{4}$ af Gebyret, naar Telegrammet ikke gik ud over Indmundingsstationen, og $\frac{1}{2}$, naar det udveledes med en anden Statstelegraphstation. Da det efterhaanden viste sig, at flere af de private Anlæg havde Bænkuelighed ved at bestaae, indskrænkede Staten fra 1ste Sannuar 1860 sin Andeel, idet den fra den Tid i alle Tilfælde kun har forbeholdt sig $\frac{1}{4}$ af Gebyret. Da Gebyret nu, da der saavel for den indenlandske som den udenlandske Correspondance gjælder eensformige Tarxter, er det samme for alle de private Anlæg, medens Anlægs- og Driftsomkostningerne ere høist forskellige, er det en Selvefølge, at Anlæggenes økonomiske Status maa variere i samme Forhold, navnlig ere saadanne større Anlæg uheldigt stillede, der have Søledninger at vedligeholde, hvilket ikke alene er en bekostelig Sag, men ogsaa kan være uoverkommeligt, naar der indtræffer større Bestadigelse, paa hvis Istandsættelse man ikke er forberedt. Dette var saaledes i Aaret 1867 Tilfældet med Søledningerne i Bidsund og Sallingsund, der høre til Hobro-Thisted Anlægget, og med Ledningen imellem Rangeland og Erø, og hvis Stats-Telegraphbestyrelsen ikke var kommen de paagjældende Anlæg til Hjælp, vilde der utvivlsomt for længere Tid være indtraadt en Afbrudelse i Telegrapheringen med nogle af Landets vigtigste Stationer. Det er derfor let forklarligt, at Bestyrelserne for de paagjældende Anlæg have udtalt Ønsket om, at Staten skulde overtage dem. Underledes forholdes det sig med de mindre Anlæg, navnlig naar de dertil hørende Stationer i og for sig ere vigtige, saasom Fredericia-Middelfart Anlægget, Nyborg-Svendborg Anlægget og Svendborg-Taaborg Anlægget. Imidlertid er dog den langt overveiende Deel af Bestyrelserne stemte